

NICOLAS BARREAU

Pienten ihmeiden kahvila

TAMMI

Nicolas Barreau:

Rakkausromaanin resepti (2010, suom. 2013)

Pieni elokuvateatteri Pariisissa (2012, suom. 2014)

Meillä on aina Pariisi (2014, suom. 2015)

Pienten ihmeiden kahvila (2016, suom. 2020)

Nicolas Barreau

PIENTEN IHMEIDEN
KAHVILA

SUOMENTANUT KRISTIINA VAARA

TAMMI

HELSINKI

Katkelman Pablo Nerudan runosta sivulla 243
on suomentanut Pentti Saaritsa.

Saksankielinen alkuteos *Das Café der kleinen Wunder* ilmestyi 2016.

Copyright © Thiele Verlag, 2016

All rights reserved by and controlled through Thiele Verlag.

This Agreement by arrangement with Thiele Verlag and SalmaiaLit.

Suomenkielinen laitos © Kristiina Vaara ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1244-9

*"Uskon onnellisiin loppuihin.
Mikään muu ei tunnu minusta loogiselta."
"Pidätkö myös saduista?"
"Mielestäni me kaikki tarvitsemme silloin tällöin
ripauksen taikaa, vai mitä?"*

PETER BOGDANOVICHIN ELOKUVASTA
SHE'S FUNNY THAT WAY

Prologi

Nelly rakasti hitautta. Hän kuljeksi mielummin kuin kii-ruhti, ja hän harkitsi aina hyvin pitkään, ennen kuin teki päätöksiä. Kun hän sinä kirkkaana syyspäivänä käveli pitkin Seinen rantaa ja pitkin rantakatua mateleva autojono pysähtyi kokonaan paikoilleen torviaan tuutaten, hänen mieleensä tuli väkisinkin Paul Virilio ja tämän teoria kiitävästä pysähtyneisyydestä.

Niin, oli tuhoisaa, että ihminen yritti aina vain olla itseään nopeampi, eikä maailman alati kasvava kiihtyvyys tulisi johtamaan mihinkään hyvään. Mutta se, että Daniel Beauchamps oli ohjannut Nellyn kandidaatintutkielman Viriliosta, oli sentään todella hyvä asia. Nelly oli työskennellyt filosofian professorin kanssa nyt jo yksitoista kuukautta, kolme viikkoa ja viisi päivää, ja yhtä kauan hän oli ollut tähän salaa rakastunut.

Tosiaankin hyvin salaa. Välillä Nelly uskotteli itselleen, että haave häntä odottavasta onnesta oli miltei kauniimpi kuin sen täyttymys, joka luonnollisesti jonain päivänä seuraisi. Mikä voisi olla ihanampaa kuin maata iltaisin sängyssä mahdollisuuksien yötaivaan alla ja unelmoida asioista, jotka *voisivat* tapahtua?

Arka hymy käväisi Nellyn kasvoilla, ja hän kohensi hermostuneesti nahkaisen olkalaukkunsa hihnaa. Tänä

aamuna Daniel Beauchamps oli jättänyt Nellylle viestin, että hän halusi *puhua* Nellyn kanssa jostakin! Kuvitteliko Nelly vain, vai oliko professori kuulostanut jotenkin erilaiselta kuin tavallisesti?

Tämä isokokoinen, lämmin mies, joka ontui hieman oikeaa jalkaansa (syynä siihen oli nuorena sattunut pyöräily-onnettomuus; jalka ei ollut koskaan parantunut täysin), oli hurmannut hänet heti eloisilla vedensinisillä silmillään. Nelly ei koskaan unohtaisi, kuinka professori oli hänen ensimmäisenä työpäivänään tullut tavallista aikaisemmin yliopistolle ottamaan Nellyä vastaan. Sinä päivänä melkein vuosi sitten Nelly oli kiiruhtanut humanistisen tiedekunnan rappusia ylös minuutilleen oikeaan aikaan vain huomatakseen hämmästyneenä, että tiedekunnassa ei ollut vielä ketään paikalla. Vain kansliassa oli vähän elämää – höyryävä kupillinen café au laitia työpöydällä, jonka ääressä ei istunut ketään. Myös madame Borel, jolle Nellyn olisi pitänyt ilmoittautua, antoi odottaa itseään. Nelly käveli käytävää päämäärättömästi edestakaisin ja koputti lopulta Beauchampsin oveen. Juuri kun Nelly oli varovasti painamassa ovenkahvaa alas, kiiruhti professori käytävän päästä häntä kohti hiukan ontuvalla askelluksellaan, josta ei voinut erehtyä.

”Tätä pelkäsinkin”, hän sanoi, ja hänen silmänsä tuikkivat ystävällisesti suurten silmälasien takana. ”Uusi tutkimusassistenttini on jo paikalla – eikä kukaan ole ottamassa häntä vastaan.” Hymyillen hän ojensi kätensä ennen kuin avasi vaivalloisesti työhuoneensa oven ja pyysi Nellyä astumaan sisään. ”Olkaa hyvä ja käykää peremmälle, mademoiselle Delacourt, peremmälle! Pahoittelen, että jouduitte odottamaan. Henkilökuntani tulkitsee ’akateemista varttia’ silloin tällöin kirottun suurpiirteisesti.” Hän asetti Nellylle tuolin täpötäyden kirjoituspöytänsä eteen ja istahti

nahkaiseen nojatuoliinsa. ”No, siitä huolimatta: sydämellisesti tervetuloa siivottomaan lääväämme. Teidän myötänne se voi muuttua vain paremmaksi, sellainen tunne minulla on. Saanko tarjota teille kahvia, ennen kuin madame Borel suvaitsee näyttäytyä? Missä todennäköisesti vielä kestää hetki.” Hän iski Nellylle silmää.

Sillä hetkellä Nelly menetti hänelle sydämensä.

Se ei kylläkään ollut ensimmäinen kerta, kun Nelly oli menettänyt sydämensä. Opiskeluaikana hän oli toki ollut mielistynyt yhteen jos toiseenkin opiskelutoveriin – mutta nyt hän eli *oikeaa* elämää. Hänellä oli *oikea* työpaikka. Ja professori Beauchamps oli *oikea* mies, ei mikään ihastunut poika, joka kopeloi kömpelästi Nellyn rintoja eikä tiennyt, miten miehen todella kuului puhua naiselle.

Intohimoisen kirjakauppiasäidin tyttärenä, kirjakauppiaan, joka sen enempää miettimättä oli työntänyt pikku-Nellyn leikkikehän Quimperissä sijaitsevan kauppansa täyteen ahdettujen hyllyjen väliin ja saattanut kokonaan unohtaa rauhallisen lapsensa (joka veti kirjan toisensa jälkeen hyllystä ja uppoutui täysin leikkimään niillä), Nelly rakasti kirjoja enemmän kuin mitään muuta. Ja lämminsydämisen rakennusinsinööri-isän tyttärenä, rakennusinsinöörin, joka antoi Nellyn iltaisin ratsastaa polvellaan ja kuoli aivan liian aikaisin – traagisessa onnettomuudessa, joka oli vienyt Nellyn molemmat vanhemmat ja josta Nelly ei koskaan puhunut –, Nelly rakastui tähän mieheen, joka oli vanhempi muttei vanha, koulutettu muttei omahyväinen ja jonka sydämessä oli selvästikin paikka naisille (minkä Nelly pani merkille tuntien eräänlaista mustasukkaista kiusaantuneisuutta).

Onneksi professori Beauchamps ei ollut mikään komea mies. Nelly Delacourt tunsu syvää epäluottamusta kaikkia

komeita miehiä kohtaan. Komeat miehet olivat useimmiten täynnä itseään, eikä heillä ollut mitään korvien välissä, koska elämä oli heille niin helppoa. Ontuva askellus, keskittyneesti yhteen puristuneet kapeat huulet ja niiden yllä oleva huomiota herättävä lyttynenä tarkoittivat sitä, että Beauchamps ei tosiaankaan voittaisi komeuskilpailua, mutta viisaat silmät ja rakastettava hymy tekivät tästä miehestä, joka puhui luennoillaan niin kiinnostavasti ja viihdyttävästi Paul Viriliosta ja Jean Baudrillardista, Nellyn mielestä äärimmäisen viehättävän.

Seuraavina viikkoina Nelly otti vaivihkaa selkoa uudesta mentoristaan, joka – oltuaan kerran naimisissa ja erottuaan kerran – ilmeisesti asui yksin Parc des Buttes-Chaumontin lähellä ja oli, kuten kävi ilmi, suuri Frank Sinatra -fani. Se oli ainakin alku.

Nelly osasi nimittäin kaikki Sinatran kappaleet ulkoa. Se johtui siitä, että hän sai soittaa lapsena levyjä isänsä vanhasta kokoelmasta, mikä oli erityinen kunnia. Varovaisesti ja hyvin keskittyneenä hän asetti herkän safirineulan mustalle vinylilevyille niin kuin isä oli opettanut ja kuunteli vaimeaa rahinaa, jota seurasi Frank Sinatran samettinen ääni. Se oli kuin hippunen taikaa, joka valtasi koko huoneen, ja pieni ruskeakiharainen tyttö kääpetyi polvet rintaa vasten vedettyinä suureen nojatuoliin ja katseli, kun vanhemmat lipuivat halki olohuoneen *Somethin' Stupidin* tai *Strangers in the Nightin* tahtiin. Silloin maailma oli ollut vielä järjestyksessä, ja Nelly muisteli vielä nykyäänkin noita kotoisia iltapäiviä, kun musiikki ja hämärä kietoivat hänet suojiinsa kuin silkkiperhosen koteloon ja hän tunsu olonsa turvalliseksi tavalla, jota ei koskaan myöhemmin kokisi. Jäljelle olivat jääneet vain Sinatran kappaleet ja epämääräinen tunne, joka valtasi hänet, kun hän kuuli niitä.

Ja nyt hän oli tavannut ihmisen, joka rakasti vanhaa Frank Sinatraa yhtä paljon kuin hän itse! Välillä Nelly kuvitteli, kuinka hän tanssisi professorin kanssa *Somethin' stupidin* -lempikappaleensa – tahdissa. Häntä ja Daniel Beauchampsia yhdisti *moni* asia: Frank Sinatra, vanhat elokuvat, joissa oli Humphrey Bogart ja Lauren Bacall, rakkaus kalakeittoon rouillen kera (se jos mikä oli hyvin bretagnelaista!) ja päärynäpiiraaseen. Se miten Beauchamps, kuten Nellykin, piti enemmän merestä kuin vuorista, se, miten hän ihaili Sorollaa, espanjalaista taidemaalaria (kun koko maailma puhui vain ranskalaisista impressionisteista) ja se, miten jo silloin, kun Nelly ei tiennyt vielä mistään mitään, professori oli ostanut Laurence Bostin teoksen Place des Vosgesilla sijaitsevasta Galerie 21 -galleriasta. (Tosin Nellyllä oli vain katalogi Bostin näyttelystä, mutta se oli silti valtava yhteensattuma!) Yksi samankaltaisuus lisää oli se, että professorikin sekoitti café crèmeensä mieluiten lusikallisen sokeria. Ja sitten oli tietenkin Paul Virilio! Ja vaikka Nelly, joka henkilökohtaisista syistä ihaili erityisesti Virilion kriittistä näkemystä postmodernista maailmasta, olikin kuullut tästä ajattelijasta ensi kertaa juuri Beauchampsin luennolla, se tuntui hänestä silti kohtalon silmäniskulta.

Nelly oli viime kuukausien aikana laatinut hyvin huolellisesti ”yhteneväisyyksien luettelon”, ja kun tätä luetteloa katsoi, ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö professoria ja häntä olisi tarkoitettu toisilleen. Yhteiset rakkauden ja kiinnostuksen kohteet olivat jokaisen hyvän suhteen perusta – niin oli sanonut jo hänen bretagnelainen isoäitinsä, ja Claire Delacourt oli elämää nähnyt, kykenevä nainen, jota Nelly oli aina arvostanut suuresti.

Nelly nosti raskaan laukkunsa hihnaa, joka uhkasi koko ajan liukua alas, paremmin trenssitakkinsa olalle, ja hänen

suupielensä nykivät. Professori Beauchamps olisi varmasti ollut melkoisen yllättynyt, jos pidättyväinen assistentti olisi lykännyt hänen nenänsä alle tuon ”yhteneväisyyksien luetelon”. Asiathan olivat heidän välillään yhtä päivänselviä kuin tämä kimmeltävä syyspäivä Pariisissa, mutta milloin professori vihdoin tunnustaisi hänelle rakkautensa? Tuo kömpelö iso mies, joka ystävällisellä käytöksellään tarjosi Nellylle aina uutta kasvualustaa romanttisille kohtauksille (jotka oli toistaiseksi näytelty vain hänen kuvitelmisnaan) ja joka ei ollut vielä koskaan (ei kertaakaan!) ylittänyt sovinnaisuuden rajoja – ellei otettu lukuun sitä yhtä kertaa, kun professori oli kesäjuhliissa pidellyt Nellyn kädestä kiinni hiukan kauemmin kuin ehkä oli tavallista.

”Onpa teillä hieno mekko, mademoiselle Delacourt, aivan lumoava. Teille tekee hyvää olla kerrankin hetki työkentelemättä niin ahkerasti”, hän oli sanonut, kun he jättivät hyvästit *Rosa Bonheurille*, ihastuttavalle pienelle ravintolalle keskellä Parc des Buttes-Chaumont -puistoa, jonne Beauchamps oli kutsunut seminaarinsa opiskelijat lukukauden lopussa. ”Uskokaa minua – yksikään maailman kirja ei ole sen arvoinen, että sen takia kannattaisi jättää elämä elämättä. Käykää ulkona useammin, huvitelkaa!”

Nelly oli hymyillyt ilahtuneena ja katsellut hämmentyneenä kauniita värikkäitä lyhtyjä, jotka levittäytyivät puiden alla ja muodostivat täydellisen kulissin romanttiselle iltakävelyille. Mutta hän ei ollut valmistautunut antamaan tyylikästä vastausta. Jotakin sellaista kuin: ”Oliko tuo ehkä ehdotus, monsieur Beauchamps?”

Niin Lauren Bacall olisi tehnyt ja syyttänyt savukkeensa provosoivalla eleellä. Nelly sitä vastoin oli seissyt paikallaan ilman savuketta hiljaa kuin hiiri ja toivonut, ettei purnastuisi. ”Mutta työnteko on minusta tosi hauskaa...”

Mutta työnteko on minusta tosi hauskaa! Vastaus teki tyhjäksi koko taian. Se oli todellakin tylsääkin tylsempi. Vain isot mustat nörttirillit puuttuivat! Vihaisena itselleen Nelly kuvitteli itsensä hyppimässä läpi yöllisen puiston kuin Tittelintuure.

Beauchamps oli katsonut häntä hetken mielteliäästi.

”Joskus haluaisin tosiaankin tietää, mitä noiden kauniiden silmien verkkokalvojen takana liikkuu”, oli hän selittänyt hymyillen.

”Se on salaisuus”, Nelly oli vastannut hämillään, eikä varmastikaan ole tarpeen mainita, että hän oli kantanut professorin kaikkea muuta kuin tylsän lauseen kotiinsa kuin arvokkaan aarteen ja pohdiskellut sitä pitkään.

Ja sitten hän oli jatkanut sitä, missä oli todella hyvä: hän työskenteli enemmän kuin kukaan, hän työskenteli pidempään kuin kukaan – eikä siksi, että olisi ollut aikeissa pitää lomaa – ja odotti ja odotti merkkiä, sitä yhtä ratkaisevaa hetkeä. Sen toivossa, että hän tekisi itsestään korvaamattoman ja antaisi tuolle hetkelle sen tilaisuuden, jonka se tarvitsi, hän oli aina paikalla, ja harvoin hän oli onnellisempi kuin pitkän päivän päätteeksi, kun kaikkien muiden mentyä hän sai vaihtaa pari kahdenkeskistä sanaa Daniel Beauchampsin kanssa. Beauchamps puolestaan oli alkanut miettiä, oliko tällä kauniilla ja pelottavan tunnollisella nuorella naisella lainkaan yksityiselämää.

Toisin kuin monet, joilla ei voi mennä tarpeeksi lujaa, Nelly Delacourt osasi nauttia siitä, mitä hän itse kutsui ”kohtuulliseksi odottamiseksi”. Mutta yksitoista kuukautta, kolme viikkoa ja viisi päivää suloista odotusta näytti olevan kohtuullista hänellekin, ja kävellessään Seinen rantaa pitkin hän yhtäkkiä tunsi, että tämä päivä toisi mukanaan loistokkaan käänteen. Professori Beauchamps halusi

keskustella jostakin hänen kanssaan – Nellyn sydän hyppähti onnellisena.

Hän oli niin syventynyt ajatuksiinsa, että ei huomannut väkijoukkoa Pont Neufilla kuin vasta viime hetkellä. Kuului hämmästyneitä huudahduksia, ohikulkijat kääntyivät katsomaan ylöspäin, ja hetkeksi he kaikki unohtivat ympäröivän todellisuuden ikään kuin yläilmoissa olisi tapahtumassa jokin autuas ihme.

Nelly varjosti silmiään ja räpytteli kirkkaassa valossa, ja sitten hänkin näki sen: upea kuumailmapallo leijui joen yläpuolella, se hohti vaaleanpunaisena ja kultaisena iltapäivän auringossa ja teki matkaa hitaasti ja rauhallisesti Pariisiin yli.

Kuinka ihmeellistä täytyikään olla nousta noin vain siniselle taivaalle ilmojen korkeuksiin, niin kevyenä ja painottomana, irti kaikesta, eikä tarvinnut kuin ojentaa kättään ja saattoi koskettaa pilviä kuin rakastava sydän hellällä matkallaan! Sekunnin murto-osan ajan Nelly näki itsensä len telemässä yläilmoissa. Sitten hän pudisti päätään hiukan värähtäen.

”En ikinä pystyisi siihen”, hän mumisi itsekseen ja katseli kuumailmapalloa, kunnes se katosi horisonttiin.

1

Hyvä puoli siinä, että uskoi merkkeihin, oli se, että niistä saattoi olla apua, kun yritti suunnistaa elämän hämmentävällä kartalla. Merkkien huono puoli taas oli se, että ne saivat ihmisen näkemään oman vajavaisuutensa, ja varsinkin aina silloin, kun ei ollut mahdollista kääntyä merkkien näyttämään suuntaan.

Nelly oli mokannut. Hän oli saanut suuren tilaisuutensa, ja hän oli mokannut sen. Viisi kokonaista päivää yhdessä professori Beauchampsin kanssa, kahdestaan, toisella puolella Atlanttia... Nelly päästi epätoivoisen voihkaisun astellessaan määrätietoisesti latinalaisen korttelin vilkkaiden katujen läpi. Rakastuneita pareja, kaikkialla vain rakastuneita pareja, jotka kulkivat kahviloiden ja ravintoloiden ohi käsi kädessä tai vaihtoivat tiiviitä katseita punaviinilasillisen ääressä! Se oli kamalaa! Sietämätöntä! Ja niin kuin se kaikki ei olisi jo riittänyt, Rue Julien le Pauvren päässä, lähellä *Shakespeare and Company* -kirjakauppaa, seiso i amerikkalainen opiskelijapoika, joka lauloi ja soitti kitaralla kiihkeästi Sinatran *Come Fly With Me* -kappaletta.

Let's fly, let's fly away... Nuori mies, jolla oli vaaleat kiharat hiukset, keinutti ylävartaloaan hyväntuulisesti ja hymyili

jo kaukaa Nellylle. Kun Nelly lähestyi, poika laittoi kaiken lumovoimansa peliin laulun seuraaviin sanoihin. *Once I get you up there... I'll be holding you so near...* Sitten tämä vaa-
lea nuorukainen vielä vinkkasi Nellylle silmää salaliittolai-
sen elkein ja keinautti lanteitaan kohdassa ”up there”. Nelly
katsoi häntä raivoissaan ja ajatteli hetken potkaisevansa ki-
taralaukkua, joka oli jo täynnä kolikoita ja seteleitä.

It's such a lovely day... lauloi katusoittaja äänekkäästi Nel-
lyn mennessä ja kurkotti kaulaansa tämän kauniin trenssi-
takkiin pukeutuneen nuoren naisen perään, joka katosi
selkä suorassa ja hiukset hulmuten kirjakaupan lähellä ole-
vaan pieneen puistoon ja istuutui penkille.

Nelly tuijotti jonkin aikaa mykkänä tummansinisiä
remmikenkiään. Sitten hän mutisi: ”Ei voi olla totta!”

Tunti sitten hän oli istunut professori Beauchampsin
kanssa tämän työhuoneessa ja professori oli ilmoittanut
hymyillen, että hänellä oli pieni ehdotus Nellylle. ”Tiedän,
että tämä tulee hiukan yllättäen, mutta ...”

”Niin?” Nellyn suu oli yhtäkkiä rutikuiva.

”Mietin, haluaisitteko matkustaa kanssani erääseen filo-
sofiakonferenssiin New Yorkiin? Sabine Marceau, jonka
piti lähteä kanssani, on ikävä kyllä estynyt. Siellä käsitel-
lään muun muassa Viriliota ja nykyajan interaktiivisuuden
uusia tekniikoita, ja pidän siellä esitelmän aiheesta ’Missä
olen, kun olen kaikkialla’. Se ei ehkä olisi aivan epäkiinnos-
tavaa gradusikaan kannalta ... ”

Mikä sääli Sabine Marceauille, mikä onni Nellylle! Hän
oli joutunut hillitsemään itsensä, ettei olisi puhjennut rie-
mukkaaseen hurraahuutoon. Hänen ajatuksensa heitti-
vät kuperkeikkaa. Siinä se nyt oli, hetki, tilaisuus, jota hän
oli odottanut koko tämän ajan. ”Mutta sehän on... sehän
on ...” Hän punastui ilosta ja oli innoissaan jo suostumassa,

kunnes hän muisti jotakin, joka sai hänen onnensa puhkeamaan kuin saippuakuplan.

Matkustaminen New Yorkiin tarkoittaisi *lentämistä* New Yorkiin. Professori Beauchampsilla ei varmasti ollut mielessä laivamatka *Queen Marylla*. Ja lentäminen oli ainoa asia, jota Nelly ei koskaan, ikinä, missään olosuhteissa tekisi. Hän ei astuisi jalallaankaan lentokoneeseen edes Daniel Beauchampsin takia. Niin kauan kuin Nelly muisti, hän oli kärsinyt kauhistuttavasta lentopelosta – ja syystäkin (vaikka tämä syy olikin vähän hupsu). Lentopelko oli tarkkaan varjeltu salaisuus, jonka juuret olivat Nellyn lapsuudessa. Nelly häpesi sitä suuresti. Hän ei ollut koskaan tunnustanut sitä kenellekään – eikä varsinkaan tunnustaisi tälle upealle miehelle, johon hän niin halusi tehdä vaikutuksen. Lentopelko oli naurettavaa. *Nelly* oli naurettava. Nykyään ihmiset lensivät koko ajan. Jopa Paul Virilio, joka oli joskus sanonut, että lentokoneen keksiminen oli yhtä kuin lento-onnettomuuden keksiminen (ajatus, josta Nelly oli pitänyt kovasti), lennähteli täysin huolettomasti ympäri puolta maailmaa luennoimassa nopeutta ja onnettomuutta koskevista teorioistaan. Ja kyllä, jopa hänen isoäitinsä Claire, joka oli lentänyt ensimmäistä kertaa aviomiehensä kuoleman jälkeen 57-vuotiaana, piti tätä matkustamisen tapaa ihanana. ”Ei tarvitse kuin silmää räpäyttää ja on jo Italiassa. Voi, Italia! Kun mietin, miten kauan isoisäsi ja minun piti aikoinaan ajaa autolla, että pääsimme Roomaan...”

Vaikka Claire oli kotoisin Bretagnen Finistèrestä, etelä oli ilmiselvästi ollut hänen suuri rakkautensa. Miten hänen silmänsä olivatkaan kipunoineet, kun hän puhui Ischiasta, Amalfin rannikosta, Napolista tai Venetsiasta. Noina hetkinä Nelly näki yhtäkkiä edessään nuoren vaaleahiukksisen naisen pilkullisessa hameessa ja kapeakärkisissä

piikkikorkoisissa kengissä, tuon naisen, jonka hän oli nähnyt vain vanhoissa valokuvissa.

Nelly liikehti levottomasti tuolissaan professorin kirjoituspöydän edessä ja katseli vanhaa granaattisormustaan, joka näytti karhunvatukalta hänen keskisormessaan ja jonka hän oli saanut 21-vuotissyntymäpäivälahjaksi isoäidiltään. Claire, joka oli yksi niistä harvoista ihmisistä, jotka tiesivät lapsenlapsensa lentopelosta, oli antanut sen hänelle sanoen: ”Toivon todella, että jonakin päivänä löydät ihmisen, jonka kanssa pystyt lentämään, lapsukaiseni.”

Vasta paljon myöhemmin Nelly oli huomannut sormukseen kaiverretut haalistuneet sanat: AMOR VINCIT OMNIA.

Rakkaus voittaa kaiken.

Voi olla, että rakkaus voittaa kaiken ja jopa saa ihmisen lentämään, mutta kaikki, mikä lentää, voi myös pudota, Nelly oli tuolloin ajatellut. Eikä hän silloin vielä tuntenut Paul Virilion teorioita laisinkaan. Mutta isoäidin korulippaasta peräisin olevasta vanhasta granaattisormuksesta oli tullut hänen onnenamulettinsa, eikä hän koskaan ottanut sitä sormestaan.

Ja nyt Nelly sitten istui professorinsa edessä, jonka ystävälliset sanat hän kuuli kuin hänellä olisi ollut pumpulia korvissaan, ja tunsi, kuinka pelkkä ajatuskin Pariisista New Yorkiin lentämisestä ja *useista tunneista ilman vakaata maata jalkojen alla* alkoi huimata häntä.

”Luulen, että varauksen voisi vielä vaihtaa teidän nimellenne”, Beauchamps selitti. ”No, mitä sanotte, mademoiselle Delacourt? Lähdettekö mukaan? Se olisi minusta mukavaa.”

”Öö... kyllä”, Nelly vastasi katsellen onnettomana kalenteriaan. ”Milloin se tarkalleen ottaen olisi?” hän kysyi.

”Keskiyökuukaudena kahden viikon kuluttua.”

”Ahaa... No niin...” Nelly laski päätään ja jatkoi sivujen lehteilyä. ”Pelkään... siis, pelkään, että se ei ikävä kyllä ole mahdollista, koska... niin... se ei valitettavasti ole mahdollista.”

Ja sitten hän kertoi professorille melkoisen sekavan tarinan serkustaan Jeannesta, jonka pienestä koirasta hän oli valitettavasti luvannut huolehtia juuri konferenssiviikolla, sillä serkku joutuisi polvileikkaukseen (”Nivelkierukka, miten epämiellyttävä juttu!”), ja oli erittäin, erittäin tärkeää, että serkku tietäisi räksyttävän pienen kullannuppunsa Loulan olevan hyvissä käsissä.

”En voi peruuttaa sitä näin lyhyellä varoitusaajalla, ymmärrättehän?” Nelly kuuli itsekin äänensä käyvän hysteeriseksi. Hän selvitti kurkkuaan ja yritti löytää normaalin sävelkorkeuden. ”Niin! Loula on valitettavasti hyvin oma-päinen. Chihuahua – tiedätkö rodun? No, joka tapauksessa, jos Loula ei pidä jostakusta, se voi olla todellinen pikku peto. Onneksi se pitää minusta. Ja siksi... ei, olen todella pahoillani.” Nelly huokaisi ja sulki kalenterinsa päätäväisesti professoria tuijottaen.

Hädissään kerrottu tarina ei ollut kokonaan sepitetty: Jeanne Delacourt, Nellyn kuusi vuotta vanhempi serkku, oli muuttanut Pariisiin jo vuosia sitten, ja piti täysin terveenä ja vailla minkäänlaisia polvivaivoja pientä kahvilaa nimeltä *Les Amis de Jeanne*, jonne Nelly olisi professorinkin halunnut viedä. Kahvilan erikoisuus oli erittäin herkulinen laventelilla maustettu päärynäpiiras. (”Päärynä on aliarvostettu hedelmä”, Jeannella oli tapana sanoa, kun hän otti tuoksuvaan päärynäpiirasta uunista.) Ja mitä Loulaan tuli, se oli rauhallinen pieni tyttökoira, joka mahtui helposti vaikka käsilaukkuun.

”Hmm”, Beauchamps sanoi katsoen hetken neuvotomana assistenttiaan, joka istui hänen edessään kasvot purppuranpunaisina ja oli silminnähden järkyttynyt. Sitten hän sanoi rauhoittavasti: ”Se oli vain ajatus, mademoiselle Delacourt. Jos ajankohta ei sovi teille, se ei ole mikään ongelma. Löydämme varmasti jonkun, jolla on aikaa.” Professori nojasi taaksepäin pyörivässä tuolissaan, asetti sormenpäätänsä yhteen ja virnisti. ”Pikku peto Loula on onnekas saadessaan niin mukavan hoitajan. Harmi kuitenkin.”

”Niin, harmi”, Nelly sanoi surkeana.

Notre-Damen kellot kaikuivat, ja Nelly, joka istui edelleen penkillä ja tuijotti kenkiään, mietti jälleen kerran, kuinka ihminen, jolla oli niin suuri nimi kuin hänellä, saattoi silti olla sellainen epäonnistuja. Sillä Nelly, oikealta nimeltään Eleonore, ei ikävä kyllä ollut niin vahva ja rohkea kuin Akvitanian kuuluisa Eleanor, jonka mukaan hänen äitinsä (joka oli raskausaikana lukenut tuon mahtavan kuningattaren elämäkerran) oli nimennyt hänet. Kuten aivan liian pian ja äidin suureksi suruksi osoittautui, pieni Eleonore oli pikemminkin pelokas kuin rohkea ja pikemminkin lempeä kuin vahva, eikä näyttänyt sopivan kovin hyvin Delacourtin suvun rohkeiden bretagnelaisnaisten linjaan. *Eleonore!* Kuinka hänen äitinsä oli saattanut tehdä hänelle niin? Nelly potkaisi vihaisesti pikkukiven syrjään. Hän oli aina vihannut nimeään, koska epäili, että ei koskaan pystyisi täyttämään sen odotuksia. Sillä aikaa kun hänen vantarat serkkunsa huvittelivat juoksemalla kiljuen Bretagnen rantaviivan kuohuihin, pieni Eleonore pakeni lähestyviä aaltoja ja piiloutui hiekkadyynien keskelle. Kun joku pöydän ääressä sanoi väärän sanan, hän hyppäsi ylös ja lukittautui huoneeseensa. Pienenä tyttönä hän oli loukkaantunut

jokaisesta pienestä asiasta. Ja kolmetoistavuotiaana hän oli erkaantunut äitinsä perinnöstä ja alkanut kutsua itseään vain Nellyksi – se oli lyhennetty muoto Eleonoresta.

Nelly muisti hyvin kaikki nuo iltapäivät, kun hän istui keittiön kuluneella sinisellä samettisohvalla vanhassa kivitalossa, jossa oli harmaansiniset ikkunaluukut, ja kertoi isoäidilleen sydäntään painavista isoista ja pienistä huolenaiheista. Claire Delacourt kuunteli kärsivällisesti seisten valtavan tulusijan ääressä, jossa poltettiin vielä hiiliä, ja paistoi makeita räiskäleitä, jotka tarjoiltiin manteleiden ja suklaakastikkeen kera ja joiden ihanan kotoisa tuoksu täytti pian keittiön. Ja Clairella oli aina neuvo Nellylle, joka oli hänen suosikkinsa kaikista lapsenlapsista. ”Lapsukaiseni”, hän sanoi (hän kutsui Nellyä edelleen ”lapsukaisekseen”, vaikka Nelly oli jo yli kahdenkymmenen eikä ollut ollut lapsi enää aikoihin). ”Lapsukaiseni, sinun ei pidä aina ottaa kaikkea niin raskaasti. Muuten sinulla tulee olemaan vaikeaa elämässä.” Hän oli siltänyt lapsenlapsensa hiuksia rohkaisevasti. ”Älä ole tuollainen herkkä mimoosa, Nelly. Ole voimakas ruusu!”

Nelly istui penkillä pyöritellen vanhaa granaattisormusta ja tunsi kyyneleet silmissään. Kuinka mieluusti hän olisi-kaan ollut ruusu. Mutta hän ei ollut Scarlett O’Hara. Hän oli Nelly, joka ei uskaltanut vaan pelkäsi lentää. Kyynel valui hänen poskelleen, kun yhtäkkiä jotain valkoista ilmaantui hänen näkökenttäänsä. Se oli nenäliina.

Hän kohotti yllättyneenä katseensa. Vaalea katusoittaja seisoi Nellyn edessä pää kallellaan ja nojasi kitaralaukkuunsa katse täynnä myötätuntoa.

”*Why are you so blue, mademoiselle?* Teidän kaltaisen kauniin tytön ei pitäisi olla noin surullinen.” Hän osoitti penkkiä. ”Saanko istua?”

Nelly otti nenäliinan ja nyökkäsi. Elämässä on sellaisia tilanteita, jolloin on vain järkevää antaa ystävällisen katusoit-tajan lohduttaa.

”Well... *What happened?* Mitä on sattunut? Katsoitte mi-nua niin happamasti, kun säntäsitte ylitseni.”

Nellyn oli pakko hymyillä vastoin tahtoaan. ”Säntäsin ohitsenne”, hän oikaisi.

”Joo... säntäsitte *ohitseni*.” Katusoittaja nauroi. ”Hyvä-nen aika, hetken todella pelkäsin, että halusitte potkaista minun kitaralaukkua.” Hän virnisti koomisesti, ja hänen sil-mänsä vilkkuivat huvittuneesti.

”En kai vain laulanut niin huonosti, että se sai teidät itke-mään, vai kuinka?”

Nelly pyyhki silmiään tarmokkaasti ja pudisti päätään.

”Well, olen onnellinen siitä, etten ole syyllinen teidän su-ruun, mademoiselle.”

Silloin olisi ollut oikea hetki nousta ylös ja sanoa hyvä-s-tit arvokkaasti. Mutta Nelly pysyi paikallaan.

”Lennättekö te?” Nelly kysyi yhtäkkiä edelleen kenkiään tuijottaen.

”Tarkoitatteko... siis... öh”, nuorukainen veti sormensa puolipitkien hiuksensa läpi, ”lentokoneella? *Sure* ... En toki uinut Atlantin yli, vai kuinka?” Hän virnisti.

Nelly nyökkäsi muutaman kerran ja kääntyi sitten hänen puoleensa.

”Tiedättekö, kuinka *vaarallista* se todella on?” Hän madalsi ääntään ja katsoi miestä silmät suurina. ”Lentokoneen keksiminen on yhtä kuin lento-onnettomuuden keksiminen.”

”*Oh!*” Mies kohautti olkiaan. ”Koko elämä on vaarallinen juttu. *No risk, no fun!*”

”Minä en lennä. En koskaan voisi lentää! En minkään vuoksi maailmassa!”

NELLY DELACOURT on hiljainen ja varautunut kirjatoukka, jota maailma pelottaa. Kun epätoivoinen rakkaus vielä päättyy kyyneliin, kaikki toivo paremmasta tuntuu olevan mennyttä. Sitten hän löytää rakkaalle isoäidilleen kuuluneesta kirjasta salaperäisen viittauksen Venetsiaan ja sanat *amor vincit omnia*, rakkaus voittaa kaiken. Nelly uskoo universumin merkkeihin, joten hän päättää kerätä rohkeutensa ja matkustaa Italiaan selvittämään isoäitinsä salaisuuden – ja kenties myös omat sydämenasiansa.

Unohtumattomat seikkailut rakkauden kaupungissa johdattavat Nellyn taianomaiseen pieneen kahvilaan, mitä ihmeellisimpiin kohtaamisiin ja hurmaavan nuoren miehen käsivarsille. Kenties arkakin sydän uskaltaa vielä nousta siivilleen... Romanttisessa Venetsiassa mitä tahansa voi tapahtua.

"Tämä romaani on kuin auringonsäde, joka osuu suoraan lukijan sydämeen."

TELE FRANCE

"Nicolas Barreau on romanttisen komedian mestari."

LA STAMPA

"Lumoava rakkaustarina."

CELLESCHE ZEITUNG

